

[Axel Kristensen.]

Kontrollen maa blive meget stor ved dennes Decentralisation, og Udgiften bliver langt mindre baade for det offentlige og for Erhvervslivet, end hvis man skal lade en Centraladministration foretage individuelle Afgørelser. Da der imidlertid findes mange Kommuner, f. Eks. Landkommuner, der ikke har lokal Byggeomyndighed, maa der for disse oprettes Institutioner til Erstatning for en saadan. Boligbyggeriet i disse Kommuner er imidlertid en forsvindende Del af Byggeriet i hele Landet, og det er derfor rimeligt at samle disse Kommuner i større Enheder, og her forekommer Amtet at være den naturlige Enhed. Den Mængde Boligbyggeri, der finder Sted i Landkommuner o. lign., er næppe ret stor i Forhold til, hvad der bygges andre Steder, og den er næppe saa stor, at Amtet behøver helt at knytte et teknisk Personale til sig til Opgavens Løsning.

Endvidere bestemmer denne Paragraf, at Erhvervsbyggeriet og anden Anlægsvirksomhed under denne Lov behandles af Boligministeriet, der træffer Afgørelse i de enkelte Tilfælde; herfra er der dog visse Undtagelser i § 5, Stk. 4. Det er med Beklagelse, vi har maatte fastholdet denne individuelle Bedømmelse. Men dels er det større Enheder, det drejer sig om, saaledes at det sikkert vil blive lettere for Offentligheden at bedømme dette — det har jeg i hvert Fald Erfaring for —, dels har det ikke været muligt for os at finde nogen anden Form.

Hensigten med § 7 er at sikre, at der ikke paabegyndes mere Byggeri end det, der svarer til den sandsynlige Mængde af Byggematerialer inden for normal Byggetid. Naar man ikke vil lade Ministeren bestemme over det enkelte Byggeforetagende eller fastsatte bestemte Mængder Byggeri, f. Eks. i en Kommune, saa maa det paa den anden Side sikres, at der ikke paabegyndes mere Byggearbejde, end der kan udføres i normal Byggetid. Det skulde kunne sikres herved.

Jeg vil megét gerne stærkt pointere, at der efter dette Lovforslag er givet Ministeren al nødvendig Myndighed og Bemyndigelse, og at dette Lovforslag nøje svarer til det, mit Parti vilde have brugt, hvis vi i Dag havde haft Regeringsmagten. Vi har altsaa her taget et rent sagligt Standpunkt. Naar vi fremsætter dette Lovforslag nu, er det, fordi vi ved Vareforsyningslovens Forlængelse ikke vil kunne gaa med til at give Boligministeren de i Ministeriets Forslag fastsatte Bemyndigelser.

Derfor vil jeg gerne henstille til det

høje Præsidium for Folketinget, at dette Lovforslag kommer til en saa hurtig Behandling, at det kan henvises til det Udvalg, der behandler Vareforsyningsloven.

Til Slut vil jeg gerne præcisere, at naar vi ikke paa dette Omraade vil gaa saa vidt med Bemyndigelser, som vi vist desværre bliver nødt til ved Vareforsyningsloven, skyldes dette ikke, at vi nærer mere Tillid til Handelsministeren end til Boligministeren, men alene den Kendsgerning, at dette rent indenrigske Omraade er langt mindre kompliceret end Handelsministerens.

Jeg anbefaler Lovforslaget til Tingets Velvilje.

Man gik derefter til:

- Fortsettelse af første Behandling af*
- a. Forslag til Lov om Landbrugsejendomme,
  - b. Forslag til Lov om Udstykning og Sammenlægning m. m. af faste Ejendomme,
  - c. Forslag til Lov om Brug af Huse paa Landet.

Forhandlingen genoptoges.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg siger sikkert ikke for meget, naar jeg udtaler, at der hos samtlige Ordførere i Gaar angaaende disse Lovforslag var Enighed om at give Tilslutning til Hovedformalet i dem — Hovedformalet i det første Lovforslag, om Landbrugsejendomme, er jo Bevarelsen af Landbrugsejendommene som selvstændige Brug —, og denne Enighed vil jeg gerne takke Ordførerne for. Men om de enkelte Paragraffer var der jo ikke Enighed, og navnlig var der 4 Paragraffer, som blev kritiseret stærkt.

Disse var §§ 11, 12 og 13, der paalægger de Landmænd, som har mere end een Ejendom, at bortforpagte det, de har ud over een Ejendom, for at undgaa, at Ejendommene bliver drevet sammen, og endvidere § 21, som begrænser større Landmænds Ret til at indkøbe Jord og lægge den ind under deres Gaard.

De ærede Medlemmer Hr. Hans Pinstrup og Hr. Victor Larsen gik saa vidt i deres Angreb, at de paastod, det var et Indgreb i Landbrugets Dispositionsret og i Ejendomsretten til Jord. Ja, hvis man vil tage det i al Almindelighed, er det givet, at en saadan Lovgivning er et Indgreb i Landmændenes Dispositionsret, men det er jo hele Lovforslaget; dets Bestemmelser har til Hensigt at begrænse Landmænds Ret til at nedlægge Ejendomme, og saaledes set